

Sygn. akt: I C 1016/19 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2020 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Ludmiła Dulka - Twarogowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Arleta Ratajczak

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2020 roku w Wąbrzeźnie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko I. M.

- o zapłatę

1) oddała powództwo w całości;

2) zasądza od powódki (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz pozwanej I. M. kwotę 1.817,00 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych zero groszy), tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia

Ludmiła Dulka – Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...) C;

2. (...).

Sędzia

Ludmiła Dulka – Twarogowska

W., dnia 27 lutego 2020 r.

Sygn. akt I C 1016/19 upr

UZASADNIENIE

W pozwie z 15 listopada 2019 roku powód (...) S.A. w W. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej I. M. kwoty 5.018,93 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów procesu. Uzasadniając swoje żądanie wskazał, iż przedmiotowa wierzytelność powstała w związku z udzieleniem pozwanej pożyczki pieniężnej w oparciu o umowę nr (...) z 29 grudnia 2016 roku (k.2-4). Stanowisko swoje powód podtrzymał w dalszym piśmie procesowym (k.40-44).

W dniu 05 grudnia 2019 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Wąbrzeźnie, uwzględniając w całości roszczenie powoda zawarte w pozwie, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k.26).

W sprzeciwie od wskazanego nakazu zapłaty pozwana domagała się oddalenia powództwa w całości, zarzucając, iż umowa pożyczki zawierała klauzulę niedozwoloną w zakresie prowizji (k.28-31).

Sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie umowy pożyczki pieniężnej nr (...) z 29 grudnia 2016 roku (...) S.A. w W. udzielił I. M. pożyczki w kwocie 9.012 zł. Zgodnie z umową pozwana była zobowiązana oprócz zwrotu kwoty pożyczki, także do zapłaty 1.334,39 zł odsetek, 40 zł opłaty przygotowawczej oraz 4.506 zł prowizji za udzielenie pożyczki, łącznie 14.892,39 zł. Pożyczka miała zostać spłacona w 24 miesięcznych ratach wynoszących po 620,52 zł (ostatnia 620,43 zł), płatnych do 01 dnia każdego miesiąca. W okresie od 09 stycznia 2017 roku do 30 maja 2018 roku I. M. dokonała spłaty pożyczki w łącznej kwocie 9.948,84 zł. W związku z powstaniem zadłużenia równego co najmniej dwóm pełnym ratom pożyczki, pismem z 06 listopada 2018 roku powód wypowiedział pozwaną umowę i wezwał do zapłaty 5.018,93 zł w terminie do 13 grudnia 2018 roku. Pismem z 22 lutego 2019 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty pod rygorem wszczęcia postępowania sądowego.

Dowody:

- ***wniosek o pożyczkę (k.16-18);***
- ***umowa pożyczki pieniężnej (k.11-14);***
- ***historia spłat (k.7-9);***
- ***wypowiedzenie umowy pożyczki (k.10-10v);***
- ***przedsądowe wezwanie do zapłaty (k.19).***

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Podstawę prawną roszczenia powoda stanowił art. 720 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Do głównych świadczeń stron należy zaliczyć udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony czas (po stronie pożyczkodawcy) oraz zwrot tych środków (po stronie pożyczkobiorcy).

Pozwana jest konsumentem, zaś powód przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych, dlatego zastosowanie w niniejszej sprawie winny znaleźć także przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2016.1528 j.t.), w szczególności art. 3 ust. 1 określający, iż przez umowę o kredyt konsumencki należy rozumieć umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1 wskazanej ustawy).

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to

do postanowień umowy przyjętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4).

Sprzeczne z dobrymi obyczajami są m.in. działania wykorzystujące np. niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, naruszenie równorzędności stron umowy, działania zmierzające do dezinformacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Chodzi więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania. Rażąco naruszenie interesów konsumenta zachodzi natomiast w sytuacji, w której w rażący sposób została naruszona równowaga interesów stron umowy przez to, że jedna z nich wykorzystywała swoją przewagę, formułując konkretne postanowienie umowy. Określenie "rażąco" należy stosować do znacznego odchylenia przyjętego uregulowania od zasady uczciwego wyważenia praw i obowiązków.

Umowa pożyczki nr (...) z 29 grudnia 2016 roku została zawarta przy użyciu wzorca (formularza), zatem pozwana nie miała rzeczywistego wpływu na jej treść, poszczególne postanowienia umowy nie były z nią uzgadniane indywidualnie.

Wątpliwości Sądu wzbudziła dopuszczalność naliczenia prowizji w kwocie 4.506 zł i obciążenia pozwanej zobowiązaniem do jej zapłaty. W sytuacji, gdy normalnym i uprawnionym wynagrodzeniem pożyczkodawcy są odsetki umowne, Sąd uznał, że pożyczkodawca w sposób nieuprawniony naliczył dodatkowe wynagrodzenia w formie prowizji, nie określając w treści umowy żadnych kryteriów, które legły u podstaw jej obliczenia. Ponadto należy podkreślić, że opłata ta cechuje się w sposób rażący nadmierną wysokością, skoro stanowi aż 50 % kwoty faktycznie wypłaconej. Zawierając umowę konsument powinien mieć gwarancję, że naliczone pozaodsetkowe koszty odpowiadają kosztom czynności, których dotyczą oraz, że ich wysokość nie jest zbyt wygórowana, a więc nie narusza dobrych obyczajów. Analizowana prowizja w sposób jaskrawy narusza dobre obyczaje, stanowiąc nieuprawnione źródło dochodu dla pożyczkobiorcy, a więc postanowienie ją regulujące należy uznać za klauzulę niedozwoloną, która nie może wiązać pozwanej.

Na gruncie umowy pożyczki nr (...) pozwaną obciążał zatem tylko zwrot kwoty 9.942,84 zł, na którą składały się: 9.012 zł kwoty pożyczki, 40 zł opłaty przygotowawczej oraz 890,84 zł odsetek umownych od kwoty brutto pożyczki pomniejszonej o prowizję (1.334,39zł x 66,76 %).

Skoro pozwana dokonała już spłaty pożyczki w zakresie kwoty 9.948,84 zł, oznacza to, iż spełniła w całości swoje zobowiązanie, a zatem powództwo należało oddalić, o czym Sąd orzekł w pkt 1 wyroku.

O kosztach procesu w pkt 2 wyroku, postanowiono w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. oraz art. 108 § 1 k.p.c., kierując się zasadami odpowiedzialności finansowej strony przegrywającej za wynik postępowania oraz rozstrzygnięcia o kosztach w orzeczeniu kończącym sprawę w danej instancji. Z uwagi na okoliczność, iż powód przegrał w całości spór sądowy, winien zwrócić swojemu przeciwnikowi procesowemu koszty procesu, na które złożyło się wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości 1.800 zł oraz 17 zł opłaty skarbowej od czynności złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa.

Sędzia

Ludmiła Dulka-Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...):

(...);

3. (...)

W., dnia 19 marca 2020 roku

SSR Ludmiła Dulka-Twarogowska